Dijous 2 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 3,7-12): En aquell temps, Jesús amb els seus deixebles es retirà cap a la mar. I una gran gentada des de la Galilea el seguí. I des de la Judea, i de Jerusalem, i de la Idumea, i de l'altra banda del Jordà, i de la vora de Tir i de Sidó, una gran gentada, havent sentit les coses que feia, vingueren a ell. I digué als seus deixebles que estigués preparada per a ell una barca per raó de la multitud, perquè no l'oprimissin. Molts, en efecte, en guarí, de manera que se li tiraven a sobre per tal de tocar-lo tots els qui tenien mals. I els esperits immunds, quan el veien, queien als seus peus i cridaven, dient: «Tu ets el Fill de Déu!». I ell els comminava amb força que no el posessin de manifest.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I una gran gentada des de la Galilea el seguí. I des de la Judea, i de Jerusalem, i de la Idumea, i de l'altra banda del Jordà, i de la vora de Tir i de Sidó»

Mn. Melcior QUEROL i Solà
(Ribes de Freser, Girona, Espanya)

Avui, encara recent el baptisme de Joan en les aigües del riu Jordà, hauríem de recordar el caire de conversió del nostre propi baptisme. Tots vàrem ser batejats en un sol Senyor, una sola fe, «en un sol Esperit per formar un sol cos» (1Co 12,13). Heus aquí l'ideal d'unitat: formar un sol cos, ser en Crist una sola cosa, perquè el món cregui.

A l'Evangeli d'avui veiem que «una gran gentada de Galilea» i també «molta altra gent» procedent d'altres indrets (cf. Mc 3,7-8) s'apropen al Senyor. I Ell acull i procura el bé per a tots, sense excepció. Això ho hem de tenir molt present durant l'octavari de pregària per a la unitat dels cristians.

Adonem-nos-en com, al llarg dels segles, els cristians ens hem dividit en catòlics, ortodoxes, anglicans, luterans, i un llarg etcètera de confessions cristianes. Pecat històric contra una de les notes essencials de l'Església: la unitat.

Però aterrem en la nostra realitat eclesial d'avui. La del nostre bisbat, la de la nostra parròquia. La del nostre grup cristià. Realment som una sola cosa? Realment la nostra relació d'unitat és motiu de conversió per als allunyats de l'Església? «Ells siguin una sola cosa en nosaltres, a fi que el món cregui » (Jn 17,21), pregà Jesús al Pare. Aquest és el repte. Que els pagans vegin com es relacionen un grup de

creients, que congregats per l'Esperit Sant, en l'Església de Crist, tenen un sol cor i una sola ànima (cf. Ac 4,32-34).

Recordem que, com a fruit de l'Eucaristia, alhora que la unió de cadascú amb Jesús, s'ha de manifestar la unitat de l'Assemblea, ja que ens alimentem del mateix Pa per a ser un sol cos. Per tant, el que els sagraments signifiquen, i la gràcia que contenen, exigeixen de nosaltres gestos de comunió envers els altres. La nostra conversió és a la unitat trinitària (la qual cosa és un do que ve de dalt) i la nostra tasca santificadora no pot obviar els gestos de comunió, de comprensió, d'acolliment i de perdó envers el germà.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Aquest és el camí pel qual vam arribar a la salvació: Jesucrist. Per Ell, podem elevar la nostra mirada fins a dalt del cel; per Ell, veiem com en un mirall la cara immaculada i excelsa de Déu» (Sant Climent Romà)

- «La seva persona [Jesús] no és altra cosa sinó amor. Els signes que realitza, sobretot cap als pecadors, cap a les persones pobres, excloses, malaltes i sofrents porten amb si el distintiu de la misericòrdia» (Francesc)

- «Deslliurant alguns homes dels mals terrenals de la fam, de la injustícia, de la malaltia i de la mort, Jesús va presentar uns signes messiànics. Tanmateix no va venir a suprimir tots els mals d'aquest món, sinó a alliberar els homes de l'esclavitud més greu, la del pecat» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 549)